

Arrest

nr. 197 079 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 mei 2017 met referentenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij, de heer Y., A. K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1968.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in juli 2015 en dient op 22 juli 2015 een asielaanvraag in.

Op 29 januari 2016 en 7 april 2016 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U woonde in het dorp Wakil Gholam Haidar tot u enkele maanden voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan met uw vrouw K(...) Y(...) (O.V. (...)) en kinderen naar Iran vertrok. U woonde in Iran voor een periode van 3,5 jaar waarna u naar Afghanistan terugkeerde. Na anderhalf jaar keerde u vanwege een grondconflict terug naar Iran waar u woonde tot aan uw vertrek naar België. In mei 2015 huwde uw dochter P(..) met D(...) M(...) S(...) (OV (...)). In juli 2015 verliet u samen met uw kinderen en schoonzoon Iran. U vroeg op 22 juli 2015 in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote doorheen jullie verklaringen geen geground vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebben gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw herkomst uit Afghanistan en uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U en uw echtgenote verklaren afkomstig te zijn uit het district Khanabad in de provincie Kunduz en in de periode tussen de geboortes van jullie tweede en derde kind naar Iran te zijn gevlucht omwille van de oorlog (CGVS, X, p. 3; CGVS, X, p.3-4). Na een tussenperiode van anderhalf jaar in Afghanistan woonden jullie vervolgens opnieuw zeven tot acht jaar lang in Iran (CGVS, X, p. 5 en 7). Echter, zowel met betrekking tot jullie herkomst uit Afghanistan als met betrekking tot jullie leven als illegale Afghanen in Iran zijn jullie verklaringen vaag en weinig overtuigend. Vooreerst dient gewezen te worden op de gebrekkige geografische kennis van uw echtgenote over haar regio van herkomst in Afghanistan. Wanneer zij gevraagd wordt naar districten van de provincie Kunduz of van andere provincies die dichtbij het district Khanabad liggen kan zij geen antwoord geven (CGVS, X, p. 8). Uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat Aliabad in Kunduz, Burka in Baghlan en Eshkashem in Takhar de dichtst bijgelegen districten vanuit haar dorp zijn. Verder grenzen ook nog de districten Kunduz en Dashte Archi in Kunduz en Bangi in Takhar aan het

district Khanabad. Dat zij geen dichtbijgelegen districten weet te benoemen is des te opmerkelijker gezien ze eerder Burka en Narinj benoemde als buurdorpen (CGVS, X, p. 8). Zowel Burka als Nahrin zijn dichtbijgelegen districten in de provincie Baghlan. Wanneer uw echtgenote expliciet gevraagd wordt of Burka en Nahrin dorpen in het district Khanabad zijn antwoordt ze eerst van wel. Vervolgens zegt ze plots van niet om tot slot aan te geven dat ze het niet weet (CGVS, X, p. 8 en 9). Uw vrouw blijkt evenmin te weten welke provincies er dichtbij Kunduz liggen. Dit is zeer opvallend daar de provincie Baghlan slechts een vijftiental kilometer van haar dorp verwijderd is en de provincie Takhar in vogelvlucht zelfs op minder dan 10 kilometer ligt. Ze kan ook geen provincies benoemen die ze zou gepasseerd zijn op weg naar Kaboel – een weg die ze toch enkele keren heeft afgelegd van en naar Iran (CGVS, X, p. 9). Dit is des te opvallender gezien zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS wel bijna alle landen wist te vermelden die ze passeerde op weg van Iran naar België – een reis die ze slechts een keer maakte (DVZ, p. 10 en CGVS, X, p. 10). Dat uw vrouw hier wel in slaagt maar de provincies op weg naar Kaboel – waarvan er een op minder dan vijftien kilometer van uw dorp verwijderd is – niet weet te benoemen roept ernstige vragen op over jullie beweerde herkomst uit Kunduz.

Er dient ook gewezen te worden op een opvallend element in jullie verklaringen met betrekking tot de Afghaanse munt. Zo wordt u gevraagd naar de Afghaanse munt. U blijkt een goede kennis te hebben van de munten en briefjes ten tijde van president Karzai. Echter, gevraagd naar de Afghaanse munt in de periode voor het aantreden van Karzai zegt u dit niet meer te weten (CGVS II, p. 6). Dat u gedetailleerde informatie weet te geven over de Afghaanse munt van na het aantreden van president Karzai, terwijl u zelf maar anderhalf jaar in Afghanistan woonde in die periode, maar geen informatie kan geven over de Afghaanse munt van voor Karzai – u was nochtans al 33 jaar wanneer u de eerste keer uit Afghanistan vertrok – roept ernstige vragen op. Uw echtgenote blijkt zich dan weer niet te herinneren of er in Afghanistan al dan niet muntstukken gebruikt werden (CGVS, X, II, p. 9). Uit informatie blijkt dat er wel degelijk Afghani muntstukken bestonden voor 2001.

Uw echtgenote wordt verder gevraagd waar in Afghanistan veel Hazara – jullie etnie – wonen waarop zij Ghazni en Hazarajat benoemt (CGVS II, X, p. 8). Vervolgens wordt haar gevraagd waar Hazarajat precies ligt, maar ze kan dit niet duiden (CGVS II, X, p. 8). Op de vraag of Hazarajat een provincie in Afghanistan is kan uw vrouw evenmin een antwoord geven (CGVS II, X, p. 8). Ze wordt er dan op gewezen dat Hazarajat geen officiële Afghaanse provincie is maar een gebied dat bestaat uit verschillende provincies waar veel Hazara wonen en gevraagd welke provincies dit zouden kunnen zijn. Opnieuw kan ze echter geen antwoord geven (CGVS II, X, p. 8). Zelf blijkt u evenmin te weten wat Hazarajat precies is. U vermeldt Hazarajat als een plaats maar wanneer u gevraagd wordt waar deze dan precies ligt in Afghanistan blijkt u hiervan geen idee te hebben (CGVS II, p. 6). Evenmin weet u of Hazarajat al dan niet een Afghaanse provincie is (CGVS II, p. 6). Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt Hazarajat de provincies Bamyān, Maidan Wardak, Ghazni, Ghor en Daykundi en delen van de rondom liggende provincies te behelzen. Met betrekking tot het Hazaragi, waarvan uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het een dialect van het Dari betreft dat door Hazara wordt gesproken, stelt u dat u noch uw echtgenote Hazaragi spreken omdat jullie niet in een regio met veel Hazara woonden (CGVS X II, p. 8). Uw echtgenote verklaart hierover echter dat ze wel degelijk het dialect van de Hazara spreekt (CGVS II, X, p. 5).

Gevraagd naar de etnie van Hamid Karzai zegt uw echtgenote vervolgens dat hij Pashtu spreekt (CGVS II, X, p. 8). Ze weet niet van waar in Afghanistan hij afkomstig is (CGVS II, X, p. 8). Gevraagd welke regio's of provincies in Afghanistan traditioneel Pashtun-gebieden zijn, kan ze dit niet meegeven (CGVS II, X, p. 9). De "Pashtun Belt" strekt zich uit van het zuiden tot het oosten van Afghanistan. Ook de naam van de etnische groep die de taliban domineert blijkt ze niet te weten (CGVS II, X, p. 7). Ze weet evenmin van welke regio in Afghanistan de taliban afkomstig zijn (CGVS II, X, p. 8). Ze wordt er vervolgens op gewezen dat de taliban afkomstig zijn uit een regio waar een bepaalde etnie de meerderheid heeft en gevraagd of ze enig idee heeft welke etnie dit zou kunnen zijn. Nog steeds kan ze echter geen antwoord geven (CGVS II, X, p. 8). De taliban is ontstaan in het zuiden van Afghanistan waar een Pashtun-meerderheid leeft en wordt dan ook gedomineerd door deze etnie. Gezien de historische etnische spanning tussen de Hazara en de taliban is het zeer vreemd dat uw echtgenote hier geen idee van heeft.

Met betrekking tot jullie vlucht naar Iran enkele maanden voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan stelt u te zijn gevlucht omdat de taliban uw regio had ingenomen (CGVS, p. 4). Echter, uw verklaringen over de toestand in uw regio tijdens deze periode van burgeroorlog zijn oppervlakkig en

weinig doorleefd. Wanneer u gevraagd wordt om de situatie in uw regio te beschrijven in die periode antwoordt u kort dat de taliban naar jullie regio kwam, dat uw oom werd gedood en dat jullie dan de beslissing namen om te vluchten (CGVS II, p. 4). U wordt aangespoord om de algemene situatie in uw land en meer specifiek in uw regio te beschrijven in deze periode maar het enige dat u nog weet mee te geven is dat "mensen zoals Ahmad Shah Massoud" in uw regio waren (CGVS II, p. 4). U wordt aangespoord om verder te gaan maar u kan louter nog zeggen dat wanneer de taliban kwamen de soldaten van Ahmad Shah Massoud de regio verlieten en naar Takhar en Panjshir vluchtten (CGVS II, p. 4). U wordt nogmaals aangespoord om verder te vertellen maar u zegt kortweg dat dit alles is (CGVS II, p. 4). Dit doet weinig overtuigen dat u daadwerkelijk ten tijde van de burgeroorlog in deze regio heeft gewoond en uw huis en land heeft moeten verlaten omwille van de oorlogsomstandigheden.

Uw vrouw weet jullie eerste vlucht eveneens aan de oorlog voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan (CGVS, X, p. 3 en 4). Dit zou in de periode tussen de geboortes van jullie tweede en derde kind zijn geweest, wat dus tussen 1999 en 2001 moet zijn geweest (CGVS, X, p. 6). Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde van haar geboorte tot zeven jaar geleden – het interview vond plaats in oktober 2015 – in haar dorp in Kunduz te hebben gewoond. Vervolgens zou ze zeven jaar in Iran hebben gewoond (DVZ, p. 4). Het is opvallend dat uw echtgenote over haar eerste verblijf van drie jaren in Iran omwille van de oorlog in Afghanistan niets vermeldde op de DVZ.

Uw echtgenote wordt verder gevraagd uit te leggen wat ze bedoelt met de stelling dat het oorlog was ten tijde van haar vlucht naar Iran waarop zij louter kan aanhalen dat het oorlog was zoals dat nu het geval is, in elk deel van Afghanistan (CGVS, X, p. 3). Ze wordt dan gevraagd hoe ze zelf merkte dat het oorlog was maar ze ontwijkt de vraag en zegt dat de mannen de beslissing namen – om te vluchten – en dat ze een gewone huisvrouw was (CGVS, X, p. 4). De vraag wordt herhaald waarop uw echtgenote nog kort meegeeft dat men buiten kon horen dat het oorlog was waarop ze opnieuw vermeldt dat de mannen de beslissing namen (CGVS, X, p. 4). Gevraagd wie er tegen wie vocht zegt uw vrouw dat het de regering was tegen mensen die tegen de regering waren en dat ze het verder niet weet (CGVS, X, p. 4). Wie de regering was en wie tegen de regering was, bleek ze niet te weten (CGVS, X, p. 4). De vaststelling dat jullie Afghanistan zouden hebben moeten ontvluchten "omwille van de oorlog" maar uw echtgenote geen enkele concrete informatie weet mee te geven over deze oorlog ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in ernstige mate. In het tweede gehoor geeft uw vrouw nog mee dat de taliban in de regio kwam en er tegen anderen vocht (CGVS II, X, p. 6). Opnieuw kan ze niet meegeven tegen wie zij dan wel vochten (CGVS II, X, p. 6). Vervolgens wordt nogmaals gevraagd tegen wie de taliban dan wel vochten, en wie jullie dus beschermde tegen de inval van de taliban in jullie dorp en regio. Uw vrouw kan deze vraag echter opnieuw niet beantwoorden (CGVS II, X, p. 6). Dat zij zelfs geen idee heeft wie de machtsgroepen waren in jullie eigen regio die tegen de taliban vochten doet ernstig twifelen aan jullie verblijf in Afghanistan in die periode. Ze wordt nog gevraagd naar de gewapende groepering van de Hazara – haar eigen etnische groep – en naar bekende Hazara in die periode maar zegt louter dat er geen Hazara waren in haar regio (CGVS II, X, p. 7). Nog geconfronteerd met de namen Ahmad Shah Massoud, Rabbani, Hekmatyar en Mullah Omar, kan ze, behalve dat Ahmad Shah Massoud "vocht", over geen van deze personen enige concrete informatie geven (CGVS II, X, p. 9 en 10). Ook over de Hezb Islami, de gewapende groepering van Gulbuddin Hekmatyar, en Hezb Wahdat, de gewapende groepering van de Hazara, kan ze geen informatie geven (CGVS II, X, p. 8). Een dergelijk volkomen gebrek aan kennis over de burgeroorlog in Afghanistan en het conflict tussen de taliban en de Noordelijke Alliantie, dat nochtans de aanleiding zou zijn geweest van jullie eerste vlucht naar Iran, haalt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen totaal onderuit.

Ook over jullie leven als illegale Afghanen in Iran overtuigen jullie verklaringen niet. Zo verklaart uw echtgenote dat ze nooit – tijdens haar eerste noch uw tweede verblijf in Iran – enig verblijfsdocument heeft gehad (CGVS, X, p. 7 en CGVS II, X, p. 2). U zegt echter zelf dat jullie tijdens jullie eerste verblijf in Iran wel verblijfsdocumenten hadden (CGVS II, X, p. 2). Uw echtgenote wordt verder gevraagd of jullie, gezien jullie steeds illegaal in Iran zouden hebben geleefd, ooit hulp hebben gekregen van legale Afghanen of Iraniërs voor bepaalde praktische zaken in het dagelijks leven waarop ze aangeeft dat er, behalve die Iraniër voor wie jullie kleren maakten, niemand anders was die jullie kon helpen (CGVS II, X, p. 4). Later blijkt echter plots dat heel de familie van uw echtgenote – haar moeder, twee broers en twee zussen – in Iran woonde en dat zij allemaal documenten hadden (CGVS II, X, p. 4). Wanneer u gevraagd wordt of uw schoonfamilie verblijfsdocumenten had in Iran beaamt u dit aanvankelijk (CGVS II, p. 7). Echter, wanneer gevraagd wordt wat voor verblijfsdocumenten zij dan wel hadden zegt u plots niet meer te weten of ze al dan niet verblijfsdocumenten hadden (CGVS II, p. 7). U wordt gevraagd waarom u niet weet of uw schoonfamilie al die tijd al dan niet legaal in Iran verbleef waarop u louter kan

meegeven dat u altijd binnen bleef en dat uw broer vervolgens overleed en u dan “gek” werd, een verklaring die vanzelfsprekend niet weet te overtuigen (CGVS II, p. 8).

Uw echtgenote wordt vervolgens gevraagd waarom ze eerder zei dat er niemand was die jullie kon helpen terwijl haar familie legaal in Iran zou hebben verbleven. Daarop weet ze louter te zeggen dat zij haar niet konden helpen en alleen documenten hadden “om zichzelf te helpen”, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS II, X, p. 5). Bovendien kan ze weinig aannemelijk uitleggen waarom zij de enige van haar familie was die illegaal was in Iran. Zo beweert ze dat zij documenten hadden omdat ze eerder naar Iran waren gegaan dan haar (CGVS II, X, p. 4). Uw vrouw weet echter niet eens bij benadering wanneer of hoeveel eerder dan haar zij naar Iran vertrokken zouden zijn (CGVS II, X, p. 4). Ze wordt dan gevraagd waarom heel haar familie naar Iran vertrok maar zij zelf niet. Ze kan louter meegeven dat ze geen problemen had toen (CGVS II, X, p. 5). Vervolgens gevraagd waarom haar familie dan wel naar Iran vertrokken was kan ze opnieuw geen informatie geven en zegt ze kortweg dat dit hun eigen beslissing was (CGVS II, X, p. 5). Bovendien vallen deze vage verklaringen moeilijk te rijmen met haar verklaringen naar aanleiding van haar eerste interview op het CGVS. Daar verklaarde zij immers dat haar familie naar Iran vertrok wanneer ze trouwde en dit omwille van de oorlog. Dus omwille van dezelfde reden als zijzelf (CGVS, X, p. 4). Dergelijke vage en incoherente verklaringen over haar verblijf als illegale Afghaanse in Iran zijn weinig aannemelijk.

Wanneer u wordt gewezen op de registratiecampagne voor Afghanen in Iran tijdens de voorbije tien jaar en wordt gevraagd naar de naam van deze registratiecampagne of van de verblijfskaart die Afghanen hierbij kregen, u blijkt hier niet van op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 3).

Bovendien is het opvallend dat uw gezin sinds het einde van de jaren negentig tot aan uw vertrek in 2015 – op een tussenperiode van anderhalf jaar na – als illegale Afghanen in Iran hebben gewoond en jullie toch 45000 euro konden betalen voor jullie reis naar België (DVZ 15/17405, p. 9). Gevraagd naar jullie financiële situatie in Iran zegt uw echtgenote hier niets over te weten en dat u daar verantwoordelijk voor was, waarna ze hier vreemd genoeg aan toevoegt dat jullie “een gemiddeld leven” hadden (CGVS II, X, p. 3). Uw vrouw wordt dan gevraagd wat ze ermee bedoelt dat jullie een gemiddeld leven hadden waarop ze meegeeft dat jullie “een beter leven” hadden en de kosten konden betalen (CGVS II, X, p. 3). Wanneer haar dan expliciet gevraagd wordt hoe jullie zoveel geld voor jullie reis bijeen wisten te krijgen kan ze louter zeggen dat jullie werkten (CGVS II, X, p. 10). Dergelijke verklaringen kunnen er maar weinig van overtuigen dat jullie reeds van voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan bijna onafgebroken als illegalen in Iran leefden.

Met betrekking tot de financiële middelen waarover jullie beschikten legden u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo wordt u gevraagd of u ooit geld opstuurde van Iran naar uw familie in Afghanistan waarop u zegt van niet (CGVS II, p. 4). U wordt vervolgens nog enkele vragen gesteld over de reden waarom u nooit geld naar Afghanistan opstuurde waarna blijkt dat uw broer geld opstuurde en u zelf niet genoeg geld had (CGVS II, p. 4). Uw vrouw beweert echter dat u wel geld naar uw familie in Afghanistan opstuurde (CGVS X II, p. 4). U wordt hier vervolgens mee geconfronteerd waarop u dan plots zegt dat u wel geld opstuurde (CGVS II, p. 9). Gevraagd waarom u dit dan niet eerder zei, zegt u dat het om kleine bedragen ging en u dit niet beschouwde als het opsturen van geld. Deze stelling houdt weinig steek. Zeker gezien u verschillende vragen werden gesteld over de reden waarom u geen geld naar Afghanistan stuurde en u dan ook kansen genoeg had om hier iets over te zeggen (CGVS II, p. 9).

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u en uw echtgenote er niet in slagen jullie beweerde regio van herkomst en uw verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Bovendien blijken jullie niet in staat overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot jullie Afghaanse nationaliteit en jullie uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen. De door u neergelegde taskara doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zo beweert u dat deze taskara initieel geen foto had tot u bij uw terugkeer uit Iran er een foto op hebt laten plaatsen, een feit dat bevestigd wordt doordat de originele stempel van de taskara niet doorloopt op uw foto (CGVS, p. 3). Door deze vaststelling en gelet op informatie informatie waaruit blijkt dat corruptie wijdverspreid is in Afghanistan kan de authenticiteit van dit document dan ook ernstig in vraag gesteld worden.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan en uw beweerd verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hierdoor verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Met betrekking tot uw schoonzoon D(...) M(...) S(...) (O.V. (...)) moet nog worden opgemerkt dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Aangezien zijn verklaringen inzake zijn herkomst en zijn verblijf in Iran geen verband houden met uw herkomst en de omstandigheden waarin u en uw gezin in Iran verbleven is de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw schoonzoon niet van aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De tweede verzoekende partij, mevrouw Y., A. K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1976.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in juli 2015 en dient op 22 juli 2015 een asielaanvraag in.

Op 29 januari 2016 en 7 april 2016 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U verklaart steeds in uw dorp Wakil Gholam Haidar in de provincie Kunduz te hebben gewoond. U bent omwille van de oorlog in uw regio, voor de inval van de Amerikaanse troepen in Afghanistan, met uw man Y(...) A(...) K(...) (O.V. (...)) en kinderen naar Iran gevlucht. Na een verblijf van drie jaar keerden jullie terug naar uw dorp in Afghanistan. U bent na een verblijf van anderhalf jaar met uw man en kinderen opnieuw uit Afghanistan gevlucht omwille van een grondconflict. U woonde in Iran tot aan uw vertrek naar België. In mei 2015 huwde uw dochter P(...) met D(...) M(...) S(...) (O.V. (...)). U vertrok in juli 2015 en kwam enkele weken later in België aan waar u op 22 juli 2015 een asielverzoek indiende samen met uw schoonzoon D(...) M(...) S(...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote doorheen jullie verklaringen geen geground vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebben gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw herkomst uit Afghanistan en uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U en uw echtgenoot verklaren afkomstig te zijn uit het district Khanabad in de provincie Kunduz en in de periode tussen de geboortes van jullie tweede en derde kind naar Iran te zijn gevlucht omwille van de oorlog (CGVS, X, p. 3; CGVS, X, p.3-4). Na een tussenperiode van anderhalf jaar in Afghanistan woonden jullie vervolgens opnieuw zeven tot acht jaar lang in Iran (CGVS, X, p. 5 en 7). Echter, zowel met betrekking tot jullie herkomst uit Afghanistan als met betrekking tot jullie leven als illegale Afghanen in Iran zijn jullie verklaringen vaag en weinig overtuigend. Vooreerst dient gewezen te worden op uw gebrekkige geografische kennis over uw regio van herkomst in Afghanistan. Wanneer u gevraagd wordt

naar districten van de provincie Kunduz of van andere provincies die dichtbij het district Khanabad liggen kan u geen antwoord geven (CGVS, X, p. 8). Uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat Aliabad in Kunduz, Burka in Baghlan en Eshkashem in Takhar de dichtst bijgelegen districten vanuit u dorp zijn. Verder grenzen ook nog de districten Kunduz en Dashte Archi in Kunduz en Bangi in Takhar aan het district Khanabad. Dat u geen dichtbijgelegen districten weet te benoemen is des te opmerkelijker gezien u eerder Burka en Narinj benoemde als buurdorpen (CGVS, X, p. 8). Zowel Burka als Nahrin zijn dichtbijgelegen districten in de provincie Baghlan. Wanneer u expliciet gevraagd wordt of Burka en Nahrin dorpen in het district Khanabad zijn antwoordt ze eerst van wel. Vervolgens zegt u plots van niet om tot slot aan te geven dat u het niet weet (CGVS, X, p. 8 en 9). U blijkt evenmin te weten welke provincies er dichtbij Kunduz liggen. Dit is zeer opvallend daar de provincie Baghlan slechts een vijftiental kilometer van uw dorp verwijderd is en de provincie Takhar in vogelvlucht zelfs op minder dan 10 kilometer ligt. U kan ook geen provincies benoemen die u zou gepasseerd zijn op weg naar Kaboel – een weg die u toch enkele keren heeft afgelegd van en naar Iran (CGVS, X, p. 9). Dit is des te opvallender gezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS wel bijna alle landen wist te vermelden die u passeerde op weg van Iran naar België – een reis die u slechts een keer maakte (DVZ, p. 10 en CGVS, X, p. 10). Dat u hier wel in slaagt maar de provincies op weg naar Kaboel – waarvan er een op minder dan vijftien kilometer van uw dorp verwijderd is – niet weet te benoemen roept ernstige vragen op over de beweerde herkomst van u en uw gezin uit Kunduz. Er dient ook gewezen te worden op een opvallend element in jullie verklaringen met betrekking tot de Afghaanse munt. Zo wordt uw echtgenoot gevraagd naar de Afghaanse munt. Hij blijkt een goede kennis te hebben van de munten en briefjes ten tijde van president Karzai. Echter, gevraagd naar de Afghaanse munt in de periode voor het aantreden van Karzai zegt hij dit niet meer te weten (CGVS II, p. 6). Dat hij gedetailleerde informatie weet te geven over de Afghaanse munt van na het aantreden van president Karzai, terwijl hij zelf maar anderhalf jaar in Afghanistan woonde in die periode, maar geen informatie kan geven over de Afghaanse munt van voor Karzai – hij was nochtans al 33 jaar wanneer hij de eerste keer uit Afghanistan vertrok – roept ernstige vragen op. U blijkt zich dan weer niet te herinneren of er in Afghanistan al dan niet muntstukken gebruikt werden (CGVS, X, II, p. 9). Uit informatie blijkt dat er wel degelijk Afghani muntstukken bestonden voor 2001.

U wordt verder gevraagd waar in Afghanistan veel Hazara – jullie etnie – wonen waarop u Ghazni en Hazarajat benoemt (CGVS II, X, p. 8). Vervolgens wordt u gevraagd waar Hazarajat precies ligt, maar u kan dit niet duiden (CGVS II, X, p. 8). Op de vraag of Hazarajat een provincie in Afghanistan is kan u evenmin een antwoord geven (CGVS II, X, p. 8). U wordt er dan op gewezen dat Hazarajat geen officiële Afghaanse provincie is maar een gebied dat bestaat uit verschillende provincies waar veel Hazara wonen en gevraagd welke provincies dit zouden kunnen zijn. Opnieuw kan u echter geen antwoord geven (CGVS II, X, p. 8). Uw echtgenoot blijkt evenmin te weten wat Hazarajat precies is. Hij vermeldt Hazarajat als een plaats maar wanneer hem gevraagd wordt waar deze dan precies ligt in Afghanistan blijkt hij hiervan geen idee te hebben (CGVS II, p. 6). Evenmin weet hij of Hazarajat al dan niet een Afghaanse provincie is (CGVS II, p. 6). Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt Hazarajat de provincies Bamyan, Maidan Wardak, Ghazni, Ghor en Daykundi en delen van de rondom liggende provincies te behelzen. Met betrekking tot het Hazaragi, waarvan uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het een dialect van het Dari betreft dat door Hazara wordt gesproken, stelt uw man dat u noch hijzelf Hazaragi spreken omdat jullie niet in een regio met veel Hazara woonden (CGVS 15/17405 II, p. 8). U verklaart hierover echter dat u wel degelijk het dialect van de Hazara spreekt (CGVS II, X, p. 5).

Gevraagd naar de etnie van Hamid Karzai zegt u vervolgens dat hij Pashtu spreekt (CGVS II, X, p. 8). U weet niet van waar in Afghanistan hij afkomstig is (CGVS II, X, p. 8). Gevraagd welke regio's of provincies in Afghanistan traditioneel Pashtun-gebieden zijn, kan u dit niet meegeven (CGVS II, X, p. 9). De "Pashtun Belt" strekt zich uit van het zuiden tot het oosten van Afghanistan. Ook de naam van de etnische groep die de taliban domineert blijkt u niet te kennen (CGVS II, X, p. 7). U weet evenmin van welke regio in Afghanistan de taliban afkomstig zijn (CGVS II, X, p. 8). U wordt er vervolgens op gewezen dat de taliban afkomstig zijn uit een regio waar een bepaalde etnie de meerderheid heeft en gevraagd of u enig idee heeft welke etnie dit zou kunnen zijn. Nog steeds kan u echter geen antwoord geven (CGVS II, X, p. 8). De taliban is ontstaan in het zuiden van Afghanistan waar een Pashtun-meerderheid leeft en wordt dan ook gedomineerd door deze etnie. Gezien de historische etnische spanning tussen de Hazara en de taliban is het zeer vreemd dat u hier geen idee van heeft.

Met betrekking tot jullie vlucht naar Iran enkele maanden voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan stelt uw echtgenoot te zijn gevlucht omdat de taliban uw regio had ingenomen (CGVS, p.

4). Echter, zijn verklaringen over de toestand in zijn regio tijdens deze periode van burgeroorlog zijn oppervlakkig en weinig doorleefd. Wanneer hem gevraagd wordt om de situatie in zijn regio te beschrijven in die periode antwoordt hij kort dat de taliban naar jullie regio kwam, dat zijn oom werd gedood en dat zij dan de beslissing namen om te vluchten (CGVS II, p. 4). Hij wordt aangespoord om de algemene situatie in zijn land en meer specifiek in zijn regio te beschrijven in deze periode maar het enige dat hij nog weet mee te geven is dat "mensen zoals Ahmad Shah Massoud" in zijn regio waren (CGVS II, p. 4). Hij wordt aangespoord om verder te gaan maar hij kan louter nog zeggen dat wanneer de taliban kwamen de soldaten van Ahmad Shah Massoud de regio verlieten en naar Takhar en Panjshir vluchtten (CGVS II, p. 4). Hij wordt nogmaals aangespoord om verder te vertellen maar hij zegt kortweg dat dit alles is (CGVS II, p. 4). Dit doet weinig overtuigen dat hij daadwerkelijk ten tijde van de burgeroorlog in deze regio heeft gewoond en zijn huis en land heeft moeten verlaten omwille van de oorlogsomstandigheden.

U weet jullie eerste vlucht eveneens aan de oorlog voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan (CGVS, X, p. 3 en 4). Dit zou in de periode tussen de geboortes van jullie tweede en derde kind zijn geweest, wat dus tussen 1999 en 2001 moet zijn geweest (CGVS, X, p. 6). Allereerst dient opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u van uw geboorte tot zeven jaar geleden – het interview vond plaats in oktober 2015 – in uw dorp in Kunduz woonde. Vervolgens zou u zeven jaar in Iran hebben gewoond (DVZ, X, p. 4). Het is opvallend dat u over uw eerste verblijf van drie jaar in Iran omwille van de oorlog in Afghanistan niets vermeldde op de DVZ.

U wordt verder gevraagd uit te leggen wat u bedoelt met de stelling dat het oorlog was ten tijde van uw vlucht naar Iran waarop u louter kan aanhalen dat het oorlog was zoals dat nu het geval is, in elk deel van Afghanistan (CGVS, X, p. 3). U wordt vervolgens gevraagd hoe u zelf merkte dat het oorlog was maar u ontwijkt de vraag en zegt dat de mannen de beslissing namen en dat u een gewone huisvrouw was (CGVS, X, p. 4). De vraag wordt herhaald waarop u nog kort meegeeft dat men buiten kon horen dat het oorlog was waarop u opnieuw vermeldt dat de mannen de beslissing namen (CGVS, X, p. 4). Gevraagd wie er tegen wie vocht zegt u dat het de regering was tegen mensen die tegen de regering waren en dat u het verder niet weet (CGVS, X, p. 4). Wie de regering was en wie tegen de regering was, bleek u niet te weten (CGVS, X, p. 4). De vaststelling dat jullie Afghanistan zouden hebben moeten ontvluchten "omwille van de oorlog" maar u over geen enkele concrete informatie beschikt over deze oorlog ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in ernstige mate. In het tweede gehoor geeft u nog mee dat de taliban in de regio kwam en er tegen anderen vocht (CGVS II, X, p. 6). Opnieuw kan u niet meegeven tegen wie zij dan wel vochten (CGVS II, X, p. 6). Vervolgens wordt nogmaals gevraagd tegen wie de taliban vochten en wie jullie beschermden tegen de inval van de taliban. U kan deze vraag echter opnieuw niet beantwoorden (CGVS II, X, p. 6). Dat u zelfs geen idee heeft wie de machtsgroepen die tegen de taliban vochten waren in jullie eigen regio doet ernstig twijfelen aan jullie verblijf in Afghanistan in die periode. U wordt nog gevraagd naar de gewapende groepering van de Hazara – haar eigen etnische groep – en naar bekende Hazara in die periode maar zegt louter dat er geen Hazara waren in haar regio (CGVS II, X, p. 7). Nog geconfronteerd met de namen Ahmad Shah Massoud, Rabbani, Hekmatyar en Mullah Omar, kan u -behalve dat Ahmad Shah Massoud "vocht"- over geen van deze personen enige concrete informatie geven (CGVS II, X, p. 9 en 10). Ook over de Hezb Islami, de gewapende groepering van Gulbuddin Hekmatyar, en Hezb Wahdat, de gewapende groepering van de Hazara, kan u geen informatie geven (CGVS II, X, p. 8). Een dergelijk volkomen gebrek aan kennis over de burgeroorlog in Afghanistan en het conflict tussen de taliban en de Noordelijke Alliantie, dat nochtans de aanleiding zou zijn geweest van jullie eerste vlucht naar Iran, haalt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen totaal onderuit.

Ook over jullie leven als illegale Afghanen in Iran overtuigen jullie verklaringen niet. Zo verklaart u dat u nooit – tijdens uw eerste noch tijdens uw tweede verblijf in Iran – enig verblijfsdocument heeft gehad (CGVS, X, p. 7 en CGVS II, X, p. 2). Uw echtgenoot zegt echter dat jullie tijdens jullie eerste verblijf in Iran wel verblijfsdocumenten hadden (CGVS II, X, p. 2). U wordt verder gevraagd of jullie, gezien jullie steeds illegaal in Iran zouden hebben geleefd, ooit hulp hebben gekregen van legale Afghanen of Iraniërs voor bepaalde praktische zaken in het dagelijks leven waarop u aangeeft dat er, behalve die Iraniër voor wie jullie kleren maakten, niemand anders was die jullie kon helpen (CGVS II, X, p. 4). Later blijkt echter plots dat heel uw familie – uw moeder, twee broers en twee zussen – in Iran woonde en dat zij allemaal documenten hadden (CGVS II, X, p. 4). Wanneer uw man gevraagd wordt of zijn schoonfamilie verblijfsdocumenten had in Iran beaamt hij dit aanvankelijk (CGVS II, p. 7). Echter, wanneer gevraagd wordt wat voor verblijfsdocumenten zij dan wel hadden zegt hij plots niet meer te weten of ze al dan niet verblijfsdocumenten hadden (CGVS II, p. 7). Hij wordt gevraagd waarom hij niet weet of zijn al die tijd al dan niet legaal in Iran verbleef waarop hij louter kan meegeven dat hij altijd

binnen bleef en dat zijn broer vervolgens overleed en hij dan “gek” werd. Een verklaring die vanzelfsprekend niet weet te overtuigen (CGVS II, p. 8).

U wordt vervolgens gevraagd waarom u eerder zei dat er niemand was die jullie kon helpen terwijl uw familie legaal in Iran zou hebben verbleven. Daarop weet u louter te zeggen dat zij u niet konden helpen en alleen documenten hadden “om zichzelf te helpen”, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS II, X, p. 5). Bovendien kan u weinig aannemelijk uitleggen waarom u de enige van uw familie was die illegaal was in Iran. Zo beweert u dat zij documenten hadden omdat ze eerder naar Iran waren gegaan dan u (CGVS II, X, p. 4). U weet echter niet eens bij benadering wanneer of hoeveel eerder dan u zij naar Iran vertrokken zouden zijn (CGVS II, X, p. 4). U wordt dan gevraagd waarom heel uw familie naar Iran vertrok maar u zelf niet. U kan louter meegeven dat u geen problemen had toen (CGVS II, X, p. 5). Vervolgens gevraagd waarom uw familie dan wel naar Iran vertrokken was kan u opnieuw geen informatie geven en zegt u kortweg dat dit hun eigen beslissing was (CGVS II, X, p. 5). Bovendien vallen deze vage verklaringen moeilijk te rijmen met uw verklaringen naar aanleiding van uw eerste interview op het CGVS. Daar verklaarde u immers dat uw familie naar Iran vertrok wanneer u trouwde en dit omwille van de oorlog. Dus omwille van dezelfde reden als uzelf (CGVS, X, p. 4). Dergelijke vage en incoherente verklaringen over haar verblijf als illegale Afghaanse in Iran zijn weinig aannemelijk.

Wanneer uw man wordt gewezen op de registratiecampagne voor Afghanen in Iran tijdens de voorbije tien jaar en wordt gevraagd naar de naam van deze registratiecampagne of van de verblijfskaart die Afghanen hierbij kregen, blijkt hij hier niet van op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 3).

Bovendien is het opvallend dat uw gezin sinds het einde van de jaren negentig tot aan uw vertrek in 2015 – op een tussenperiode van anderhalf jaar na – als illegale Afghanen in Iran hebben gewoond en jullie toch 45000 euro konden betalen voor jullie reis naar België (DVZ X, p. 9). Gevraagd naar jullie financiële situatie in Iran zegt u hier niets over te weten en dat uw echtgenoot daar verantwoordelijk voor was. Daar voegt u vreemd genoeg aan toe dat jullie “een gemiddeld leven” hadden (CGVS II, X, p. 3). U wordt dan gevraagd wat u bedoelt met een gemiddeld leven waarop u meegeeft dat jullie “een beter leven” hadden en de kosten konden betalen (CGVS II, X, p. 3). Wanneer u expliciet gevraagd wordt hoe jullie zoveel geld voor jullie reis bijeen wisten te krijgen kan u enkel aangeven dat jullie werkten (CGVS II, X, p. 10). Dergelijke verklaringen kunnen er maar weinig van overtuigen dat jullie reeds van voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan bijna onafgebroken als illegalen in Iran leefden.

Met betrekking tot de financiële middelen waarover jullie beschikten legden u en uw echtgenoot ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo wordt uw man gevraagd of hij ooit geld opstuurde van Iran naar zijn familie in Afghanistan waarop hij stelt dat dit niet het geval was (CGVS II, p. 4). Er worden vervolgens nog enkele vragen gesteld over de reden waarom hij dit nooit deed. Uit de antwoorden blijkt dat zijn broer geld opstuurde en hijzelf niet genoeg geld had (CGVS II, p. 4). U beweert echter dat uw man wel geld naar uw familie in Afghanistan opstuurde (CGVS X II, p. 4). Uw man wordt hier vervolgens mee geconfronteerd waarop hij plots beweert dat hij wel geld opstuurde (CGVS II, p. 9). Gevraagd waarom hij dit dan niet eerder zei, stelt hij dat het om kleine bedragen ging die hij niet beschouwde als het opsturen van geld. Deze stelling houdt weinig steek. Zeker aangezien hem verschillende vragen werden gesteld met betrekking tot de reden waarom hij geen geld naar Afghanistan stuurde zodat ruim de kans kreeg om aan te geven dat hij wel degelijk geld opstuurde naar Afghanistan (CGVS II, p. 9).

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u en uw echtgenoot er niet in slagen jullie beweerde regio van herkomst en uw verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Bovendien blijken jullie niet in staat overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot jullie Afghaanse nationaliteit en jullie uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen. De door u neergelegde taskara doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zo beweert u dat deze taskara initieel geen foto had tot u bij uw terugkeer uit Iran er een foto op hebt laten plaatsen, een feit dat bevestigd wordt doordat de originele stempel van de taskara niet doorloopt op uw foto (CGVS, p. 3). Door deze vaststelling en gelet op informatie informatie waaruit blijkt dat corruptie wijdverspreid is in Afghanistan kan de authenticiteit van dit document dan ook ernstig in vraag gesteld worden.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan en uw beweerd verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd.7 april 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw identiteit en nationaliteit.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hierdoor verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Met betrekking tot uw schoonzoon D(...) M(...) S(...) (O.V. (...)) moet nog worden opgemerkt dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Aangezien zijn verklaringen inzake zijn herkomst en zijn verblijf in Iran geen verband houden met uw herkomst en de omstandigheden waarin u en uw gezin in Iran verbleven is de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw schoonzoon niet van aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze hun aanvraag tot asiel hebben ingediend op 22 juli 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoekers vrezen vervolgd te worden omwille van een grondconflict. Ze vrezen eveneens, bij een eventuele terugkeer, onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Dat dit middel gegrond is.”

En

“Verweerder hecht geen geloof aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekers. Verweerder neemt verzoekster kwalijk omdat ze de naam van de omringende districten niet kende.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoekers zijn laaggeschoold en door de gebeurtenissen in hun leven en onderweg zijn ze volkomen getraumatiseerd geweest.

Verweerster neemt verzoekster kwalijk omdat ze de namen van de provincies in Afghanistan niet kende. Verweerster vindt het vreemd dat verzoekster de naam van de landen in Europa tijdens haar reis wel kende.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat de situatie – reizen in Afghanistan of reizen in Europa niet vergelijkbaar is.

In een doorreis in Afghanistan weet u dat zeker dat u in een dag in de grens van Iran of Pakistan staat. U wordt niet tegengehouden onderweg.

Terwijl in een reis in Europa wordt men telkens tegengehouden door de politie en men moet zich telkens registreren.

Men blijft heel lang in de kamers met andere reisgenoten in afwachting om een mensensmokkelaar te vinden om verder hun reis te regelen.

In die lange dagen of weken worden informatie gewisseld tussen de asielzoekers over waar ze zich op dat moment bevinden en waar ze naar toe willen reizen.

Verweerster heeft geen weet van dit praktijk en dit is een bewijs dat ze zettend in een WTC gebouw een beslissing (theoretisch) motiveert zonder kennis te hebben van het veld.

De rest van de motivering moeten verweerster niet tegenspreken maar ze doen dit toch omdat ze zich enorm benadeeld en gekrenkt voelen door de bestreden beslissing.

Verzoekers hoopt dat uw Raad door het boven aangehaalde argument van verweerster ziet hoe onkundig en wereldvreemd verweerster is in asielzaken.

Verweerster vindt het vreemd dat verzoekers niet veel konden zeggen over de munt voor het regime van Karzai.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat ten eerste haar vraag gaat over de feiten van meer dan 17 jaar geleden.

Ten tweede was Afghanistan toen zo verdeeld dat men toen verschillende munteenheden gebruikten.

Wat betreft het bestaan van muntstukken wil verzoekers zeggen dat zelfs verweerder met al haar "expertise" niet op de hoogte was van het feit dat de muntstukken voor een tijdje uit circulatie gehaald was en vervangen was door biljettenversie.

Verweerster heeft ook over het hoofd gezien dat verweerster een laaggeschoolde vrouw was die nooit naar buiten ging.

Verweerster maakt verder een punt over 'Hazarajat' en de 'hazargi'. Verzoekster is van oordeel dat ze weet wat Hazarajat betekent EN dat ze terecht gesteld heeft dat in haar buurt geen Hazara's wonen.

Het feit dat haar men 'Hazargi' spreekt mag geen reden zijn om dit als een argument te gebruiken tegen verzoekers.

Verweerster hecht geen geloof aan het verblijf van verzoekers in Iran als Afghaanse vluchtelingen.

Verzoekers hebben meerdere vragen correct behandeld waaruit kan afgeleid worden dat ze als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonden.

Vragen en antwoorden zoals:

Wat is het verschil tussen een legaal en illegale Afghaan (pagina 3 van het gehoorverslag)

Pagina 5 van het gehoorverslag over de politieke partijen in Afghanistan en over de Shaid baba mazari en maqiq.

Pagina 4 van het gehoorverslag(I) wanneer de Amerikanen naar Afghanistan kwamen en over de gevechten.

Pagina 3 van het gehoorverslag (1) over de hun dorp, district en de provincie.

Pagina 5 EN 6 van het gehoorverslag (1) over de naam van de maanden in de Afghaanse kalender.

Pagina 8 van het gehoorverslag (1) over 'jerib': voor welke soort grond het woord jerib gebruikt wordt en voor welke soort grond een andere naam. Wat wordt gezaaid en wanneer.

Wanneer de droogte was in Afghanistan. Een heel verhaal daarachter.

Men mag onmogelijk deze informatie hebben zonder dat effectief meegemaakt te hebben EN zonder houder te zijn van de Afghaanse nationaliteit.

Wanneer wordt er geoogst en zo voort.

Over de overstromingen in hun regio.

Verzoekers wensen de volgende documenten neer te leggen ter staving van hun nationaliteit en verblijf in Iran:

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoekers

*Het rapport van "treatment van returnees" niet van toepassing is op de situatie van verzoekers
Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."*

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – gornd.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen verklaren in hun land van herkomst steeds in het dorp Wakil Gholam Haidar gelegen in het district Khanabad van de provincie Kunduz te hebben gewoond, tot zij enkele maanden voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan met hun kinderen naar Iran vertrokken. Zij zouden gedurende een periode van 3,5 jaar in Iran hebben gewoond alvorens naar Afghanistan terug te keren. Na een verblijf van anderhalf jaar in Afghanistan zouden zij omwille van een grondconflict teruggekeerd zijn naar Iran, waar zij zouden hebben gewoond tot aan hun komst naar België in 2015.

In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maken.

Aangezien de verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn uit het district Khanabad van de Afghaanse provincie Kunduz, en er te hebben gewoond vanaf hun geboorte in 1968 respectievelijk 1976 tot enkele maanden voor de komst van de Amerikanen in 2001 alsook gedurende een periode van anderhalf jaar na hun vertrek naar Iran in dat jaar, kan van hen redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikken waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk van deze regio afkomstig zijn en er gedurende het grootste deel van hun leven hebben verbleven. Ook al wordt van de verzoekende partijen niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder hun beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezitten, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partijen hun herinneringen aan hun persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kunnen toelichten. Uit de administratieve dossiers kan blijken dat de verzoekende partijen ruim de mogelijkheid werd geboden hun herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partijen konden toelaten hun bekendheid aan te tonen met hun streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Hun kennis is echter ontoereikend.

Vooreerst maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij in hun beweerd regio van herkomst aanwezig waren in de periode voorafgaand aan de inval van de Amerikanen in Afghanistan, en derhalve evenmin dat zij omwille van de oorlogsomstandigheden deze regio hebben verlaten en naar Iran zijn getrokken. Hem herhaaldelijk gevraagd een beschrijving te geven van de situatie in zijn regio ten tijde van de burgeroorlog aldaar, komt verzoeker niet verder dan enkele oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen. Verzoeker verklaart dat de soldaten van Massoud zijn regio verlieten en naar Takhar en Pansjir vluchtten toen de taliban kwamen en dat hij en zijn familie de beslissing namen om naar Iran te gaan nadat zijn oom langs moederskant door de taliban werd gedood. Over meer informatie blijkt hij niet te beschikken (stuk 5, gehoorverslag 7 april 2016, p. 4). Ook verzoekster blijkt niet over concrete informatie te beschikken met betrekking tot de bij het conflict betrokken partijen en leiders (stuk 16, gehoorverslag 29 januari 2016, p. 4; stuk 8, gehoorverslag, p. 6-10). Dat de verzoekende partijen dermate slecht op de hoogte blijken van de burgeroorlog in Afghanistan, die nochtans de directe aanleiding zou hebben gevormd voor hun eerste vlucht naar Iran, is nefast voor hun geloofwaardigheid. Bovendien blijkt dat verzoekster haar eerste verblijf van drie jaar in Iran omwille van de oorlog in Afghanistan onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij verklaarde daar immers dat zij vanaf haar geboorte tot aan haar vertrek naar Iran in 2008 in Khanabad verbleef en daarna zeven jaar in Iran woonde alvorens naar België te komen (stuk 31, verklaring DVZ, rubriek 10).

Vervolgens wijst de Raad op de gebrekkige geografische kennis van verzoekster over haar beweerd regio van herkomst in Afghanistan. Zij blijkt niet in staat om naburige districten en provincies op te noemen en benoemt de in de provincie Baghlan gelegen districten Burka en Nahrin verkeerdelijk als dorpen in de buurt van haar eigen dorp (stuk 16, gehoorverslag 29 januari 2016, p. 8, 9; stuk 30, Landeninformatie, kaarten Afghanistan). Zij kan bovendien geen provincies noemen die ze op haar weg naar Iran via Kaboel zou zijn gepasseerd, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel een nagenoeg volledig overzicht kon geven van de landen waar ze is doorgereisd op weg van Iran naar België (stuk 16, gehoorverslag 29 januari 2016, p. 9, 10; stuk 31, verklaring DVZ, rubriek 31). De uitleg die desbetreffend in het verzoekschrift wordt gegeven kan niet overtuigen. De verzoekende partijen stellen dat men op doorreis in Afghanistan niet wordt tegengehouden onderweg en in één dag de grens van Iran of Pakistan kan bereiken. In Europa echter, zo betogen zij, wordt men telkens tegengehouden door de politie, moet men zich telkens registreren en vertoeft men heel lang in de buurt van andere reizigers in afwachting van het vinden van een mensensmokkelaar. Het gegeven dat asielzoekers in die omstandigheden in de gelegenheid zijn om informatie uit te wisselen over de plaatsen waar ze zich bevinden en waar ze naartoe willen verklaart noch verschoont verzoeksters opvallende gebrek aan geografische kennis van

de regio waar zij vanaf haar geboorte in 1976 tot aan haar vertrek naar Iran in 2001 permanent zou hebben verbleven.

Verder acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker wel kan aangeven welke bankbiljetten en munten in Afghanistan werden gebruikt sinds het aantreden van Karzai – wat volgens de informatie aanwezig in de administratieve dossiers moet worden gesitueerd na de val van de Taliban in 2001 (zie map 'Landeninformatie', biografie Ahmad Shah Massoud) – maar zich niet meer herinnert welke munten en bankbiljetten vóór Karzai in omloop waren (stuk 5, gehoorverslag 7 april 2016, p. 6). Dat het aantreden van Karzai inmiddels meer dan 17 jaar geleden plaatsvond kan deze vaststelling niet verklaren nu verzoeker toch al 33 jaar oud was toen hij Afghanistan in 2001 voor het eerst verliet en uiteindelijk slechts anderhalf jaar in Afghanistan zou hebben gewoond ten tijde van Karzai. De stelling dat Afghanistan toen zo was verdeeld dat men verschillende munteenheden gebruikte wordt geenszins gestaafd en doet bovendien niets af aan de verwachting dat verzoeker kan aangeven hoe de situatie in zijn regio was. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster zich niet herinnert of men in Afghanistan behalve bankbiljetten ook munten gebruikte, gelet op informatie in haar administratief dossier waaruit blijkt dat er wel degelijk Afghani-muntstukken bestonden vóór 2001 (stuk 30, Landeninformatie, doc. 2). De stelling dat de muntstukken een tijdje uit omloop werden gehaald en vervangen door biljetten wordt niet gestaafd en kan hoe dan ook geen afbreuk doen aan de objectieve vaststelling dat op verschillende tijdstippen waarop verzoekster in Afghanistan zou hebben verbleven muntstukken in omloop waren.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, konden noch verzoekster noch verzoeker het begrip Hazarajat duiden. Verzoekster noemt Hazarajat als een plaats in Afghanistan waar veel Hazara's wonen, maar gevraagd of dit dan een provincie van Afghanistan is, moet zij – net zoals verzoeker – het antwoord schuldig blijven. Uit kaarten aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Hazarajat een gebied in Afghanistan is waar veel Hazara's wonen en dat de provincies Bamyan, Maidan Wardak, Ghazni, Ghor en Daykundi en delen van de rondom liggende provincies behelst. De verzoekende partijen konden dit gebied niet geografisch situeren (stuk 8, gehoorverslag 7 april 2016, p. 8; stuk 5, gehoorverslag 7 april 2016, p. 6). Het gegeven dat de verzoekende partijen zelf afkomstig zouden zijn uit een regio die niet tot Hazarajat behoort en waar weinig andere Hazara's wonen biedt geen verschoning voor hun onwetendheid met betrekking tot een kernbegrip van de Hazara-cultuur waartoe zij behoren.

De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partijen elkaar hebben tegengesproken wat betreft de taal die zij in hun land van herkomst zouden hebben gesproken. Waar verzoekster verklaarde dat zowel zij als haar echtgenoot het Dari van de Hazara spreken, welke taal volgens de informatie in haar administratief dossier het Hazaragi is (stuk 30, Landeninformatie, doc. 6), beweerde verzoeker dat hij noch zijn vrouw Hazaragi spreken omdat zij niet in een gebied gewoond hebben waar dit gesproken wordt (stuk 8, gehoorverslag 7 april 2016, p. 5; stuk 5, gehoorverslag 7 april 2016, p. 8). De verzoekende partijen laten deze tegenstrijdigheid in hun verzoekschrift ongemoeid en stellen slechts naast de kwestie dat het feit dat men Hazaragi spreekt niet als argument tegen hen kan worden gebruikt.

De Raad ziet niet in hoe het feit dat de verzoekende partijen laaggeschoold zijn hen zou verhinderen om hun herkomst uit het district Khanabad van de provincie Kunduz aannemelijk te maken. Immers, zelfs van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de regio waarvan hij afkomstig is en waar hij het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat de inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of de verzoekende partijen zou verhinderen hun directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Verzoekster overtuigt verder niet in zoverre zij haar onwetendheid toeschrijft aan het feit dat zij nooit naar buiten ging. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij in haar land van herkomst een dermate geïsoleerd bestaan leidde dat zij zich niet bewust kon zijn van wat er in haar onmiddellijke leefomgeving gebeurde. Zo blijkt dat zij wel degelijk in contact kwam met andere mensen in haar dorp (stuk 8, gehoorverslag 7 april 2016, p. 7, 8).

De Raad volgt de verzoekende partijen evenmin in zoverre zij voorhouden dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens hun leven en onderweg naar België de gedane vaststellingen kunnen verklaren. De verzoekende partijen leggen geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat hun oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van hun asielaanvraag. Daarenboven hebben de verzoekende partijen noch hun advocaat tijdens de gehoren gewezen op een

dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zouden zijn om de vragen met betrekking tot hun herkomst naar behoren te beantwoorden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).

De verzoekende partijen overtuigen evenmin wat betreft hun bewering dat zij gedurende de jaren voorafgaand aan hun komst naar België als illegale vluchtelingen in Iran hebben geleefd. In de bestreden beslissingen wordt desbetreffend op goede gronden geoordeeld dat (i) de verzoekende partijen elkaar tegenspreken wat betreft de verblijfsdocumenten die zij al dan niet hebben gehad gedurende hun eerste verblijf in Iran, (ii) verzoeksters bewering dat zij in Iran niemand hadden die hen kon helpen met praktische zaken toen zij er illegaal verbleven niet strookt met haar verklaring dat haar naaste familie legaal in Iran verbleef, (iii) verzoekster geen aannemelijke uitleg biedt voor het feit dat zij als enige van haar familie illegaal in Iran zou hebben verbleven, (iv) verzoeker niet op afdoende wijze verklaart waarom hij niet weet of zijn schoonfamilie al dan niet legaal in Iran verblijft, (v) de verzoekende partijen niet op afdoende wijze verklaren hoe zij als illegale vluchtelingen in Iran in staat waren om een geldsom ter waarde van 45000 euro bijeen te krijgen voor hun reis naar Europa, (vi) de verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over de financiële middelen waarover zij in Iran zouden hebben beschikt.

De verzoekende partijen laten bovenstaande vaststellingen, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in de respectieve administratieve dossiers, ongemoeid en ondernemen niet de minste poging teneinde deze *in concreto* te weerleggen. Zij wijzen slechts op een aantal elementen in hun verklaringen die geen verband houden met hun beweerd illegale verblijf in Iran, laat staan dat deze elementen afbreuk zouden kunnen doen aan bovenstaande pertinente motieven op grond waarvan aan dit verblijf geen geloof kan worden gehecht.

De verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift enkele documenten die hun verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling moeten aantonen. Het betreft vooreerst een Afghaans paspoort op naam van verzoeker (vervallen in 2007). De Raad merkt desbetreffend op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort omdat hij dit niet nodig zou hebben gehad (stuk 11, verklaring DVZ, rubriek 24). Verzoeker licht niet toe waarom hij dit paspoort heeft willen achterhouden voor de Belgische asielinstanties. Uit dit paspoort blijkt dat verzoeker eind 2006 tweemaal een visum heeft verkregen voor Iran, dat telkens gedurende één maand geldig was en een aantal keer werd verlengd (uiterlijk tot 19 maart 2007). Aldus kan uit dit document hoogstens blijken dat verzoeker eind 2006 en begin 2007 gedurende een aantal maanden legaal in Iran heeft verbleven, wat afbreuk doet aan verzoekers verklaring omstreeks die tijd zijn land van herkomst te hebben verlaten nadat hij er met de dood werd bedreigd (stuk 5, gehoorverslag 29 januari 2016, p. 25). Hieruit kan overigens niet blijken dat de verzoekende partijen gedurende zeven jaar voorafgaand aan hun komst naar België illegaal in Iran hebben verbleven.

De overige bij het verzoekschrift gevoegde documenten blijken fotokopieën te zijn van stukken die op de zitting van 23 november 2017 in origineel worden neergelegd. Ook van de foto's en documenten die worden bijgebracht per aanvullende nota van 21 november 2017 wordt het origineel neergelegd op de zitting van 23 november 2017. De Raad merkt op dat de documenten die zouden verkregen zijn in Iran (de geboorteakte van één van verzoekers' kinderen, de huwelijksakte, de brief van een zekere dokter Neda en het document van Kind en Gezin) niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Bovendien blijkt uit objectieve informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 21 november 2017 (COI Focus '*Iran. Corruptie en documentenfraude*' van 27 juli 2017) dat in Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraanse "officiële" documenten kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraanse documenten bijzonder relatief en dienen dergelijke documenten steeds vergezeld te gaan van geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. De taskara's van verzoekster en haar kinderen kunnen niets aantonen met betrekking tot hun verblijfssituatie in Iran. Aan de authenticiteit van de taskara van de dochter die volgens verzoekers' verklaringen geboren werd in Isfahan tijdens hun eerste verblijf in Iran wordt afbreuk gedaan door de vaststelling dat deze taskara hun geboortedorp in Afghanistan vermeldt als geboorteplaats van deze dochter (stuk 11, verklaring DVZ, rubriek 16). De Raad wijst dienaangaand nog op informatie aanwezig in de administratieve dossiers waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan

van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' relaas te herstellen. De foto's bevatten geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de plaats, het tijdstip of de omstandigheden waarin zij werden genomen en kunnen niet aantonen dat de verzoekende partijen gedurende zeven jaar voorafgaand aan hun komst naar België als illegale vluchtelingen in Iran hebben verbleven.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partijen derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

"a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt, werd in de bestreden beslissingen duidelijk omtrent artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd. In de bestreden beslissingen wordt immers gesteld dat: *Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan en uw beweerd verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."*

In het licht van de vraag of een verzoekende partij aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van willekeurig geweld is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken waarvoor wordt aangenomen dat de geweldssituatie dermate ernstig is dat een loutere terugkeer aldaar voldoende is om een reëel risico voor het leven of de persoon van een burger uit te maken.

De Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partijen staat in dezen niet ter discussie. Zij maken echter niet aannemelijk dat zij afkomstig zijn uit het district Khanabad in de provincie Kunduz, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen blijven eveneens in gebreke hun beweerd verblijf in Iran als illegale vluchtelingen voorafgaand aan hun komst naar België aannemelijk te maken. Het is de taak van de verzoekende partijen om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats of -omstandigheden van de verzoekende partijen voor hun komst naar België of over de vraag of de verzoekende partijen afkomstig zijn uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partijen zelf menen dat er in hun werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

2.5. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.8. De verzoekende partijen blijven voorts in gebreke om op een voor de verwerende partij en de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze het gelijkheidsbeginsel geschonden is, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste toelichting onontvankelijk is.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de

grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS